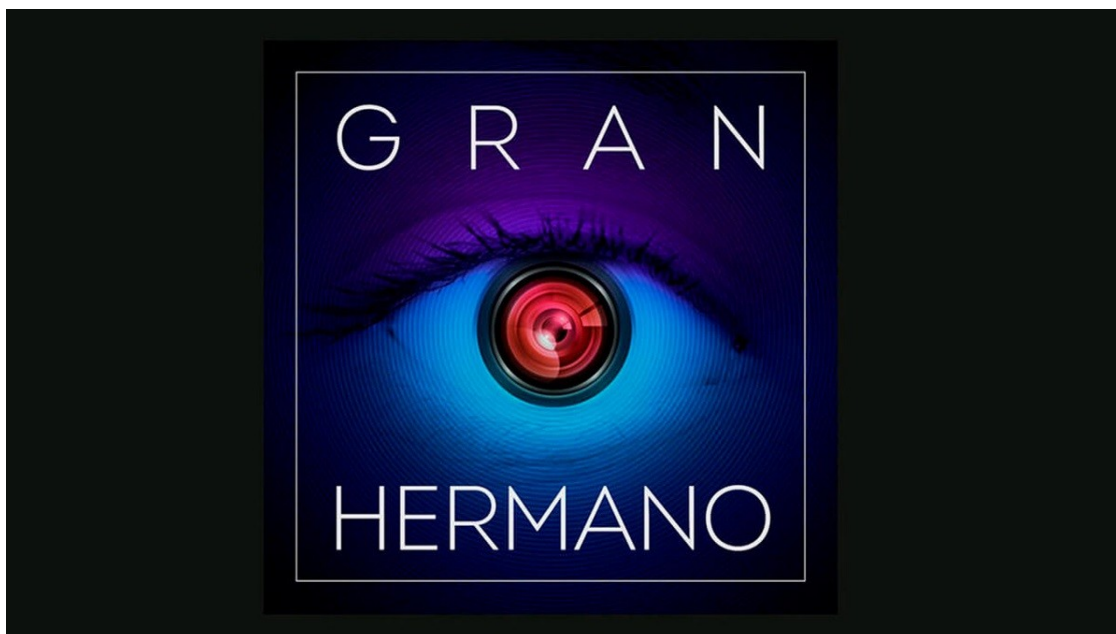

La televisió, la veu més elevada

«La televisió, aquesta institució tan fonamental del nostre temps. Hi estem permanentment barallats, no podem estar sense ella»

Imatge corporativa del programa de televisió Gran Hermano | Mediaset

Federico Fellini: "Voldria suggerir a l'espectador la conveniència d'un major esperit crític enfront de la televisió, un invasor de la casa, de la intimitat. Fins i tot dels somnis, perquè la televisió també funciona de nit".

Pedro Almodóvar: "La televisió un testimoni que no ha sigut convidat. Una invasió que creix d'una manera terrorífica".

Dues reflexions fetes els anys 1986 (Fellini) i 1993 (Almodóvar). Dos cineastes, dos noms que, cadascun a la seva manera, han sigut decisius dins la història del cinema. M'ha interessat molt saber quina opinió tenien ja fa uns quants anys sobre la televisió. Ho he descobert gràcies a la tasca memorable que fan des del compte de twitter @arxiuTV3CR. Fellini, gran coneixedor del comportament humà, bussejador dels somnis i l'onirisme, no és estrany que emparenti la tele amb els somnis. I Almodóvar, a qui la televisió ha servit decisivament per a injectar referents i aromes pop al seu cinema, sempre és divertit escoltar-lo quan exagera, quan perfila alguna de les seves agudes reflexions, sovint molt més agudes que el seu propi cinema.

Per què ve a tomb tot això? Doncs perquè un té la sensació que la televisió sempre ha fet por, sempre s'han arraulit al seu voltant consideracions i judicis catastrofistes. Sempre se l'ha contemplada com si fos el llop cruspint-se les set cabretes, torturant els tres porquets o assetjant la Caputxeta Vermella. La van voler fer fracassar, l'han culpada de tots els mals de l'univers: de la davallada del cinema, de tot el que té a veure amb les actituds perniciososes dels joves i els infants, de l'empobriment de la cultura... I allà continua.

Allà continua, en efecte, oferint cada dia espectacles dantescos com, per exemple, l'últim vòmit expel·lit per Gran Hermano. El cas aquest de la suposada violació. NO n'he volgut llegir gran cosa

perquè ja de prou mala llet estic. Allà continua, bussejant cada dia més per les aigües tèrboles, ennegrides, de la política. La lluita diària de la informació. De l'emissió d'informació, de la lluita pel poder, per la influència.

Amb molt pocs dies m'he empassat tota la sèrie *The Loudest Voice*, sobre una figura que per mi era pràcticament desconeguda: Roger Ailes, creador de Fox News, marionetista a l'ombra de Rupert Murdoch, un individu poderós i llefiscós que durant més de vint anys va ser un poder molt rellevant a l'esfera mediàtica i política dels Estats Units. La sèrie és impecable. Explica totes les maniobres, tot el joc brut, tota la intoxicació que aquest individu i els seus sequaços van produir com a maquinària de propaganda del partit republicà i les seves esferes col·laterals d'influència. Se'ls ha de reconèixer mèrit en la seva tenacitat, en la seva capacitat per a crear un món i injectar-li discurs i sentit propi.

La televisió, aquesta institució tan fonamental del nostre temps. Hi estem permanentment barallats, no podem estar sense ella.